

съображения бѣше това: да ли е възможно или невъзможно отстъпването.

Като слушахъ разговоритѣ на военнитѣ хора, азъ се интересувахъ отъ тѣхъ, и първи пѣхъ осязателно, тъй да кажа, разумѣхъ до колко е трудно да се води война въ гористи мѣста; трудно е и за двѣтъ страни: нападателятъ може да се отблъсне съ малки сили, но пакъ той може лесно да измами ония, които очакватъ нападеніето като се яви съвсѣмъ отъ друго мѣсто, а не тамъ дѣто го очакватъ. Какъ можахме, напримѣръ, ние навѣрно да знаемъ, че наистина Сюлейманъ ще поведе войскитѣ си чрѣзъ Бедекъ, а не прѣзъ други нѣкои непознати пѣтеки; и макаръ че за предупреждение на подобна ненадѣйностъ бѣха поставени по високитѣ мѣста казанки пикети, които бѣха длѣжни да дойдѣтъ да извѣстятъ, щомъ заблѣжатъ издалечъ неприятельтъ; но до като тѣ извѣстятъ, до като се премѣстятъ войскитѣ, то неприятельтъ вече може да бѣде въ градътъ. Разумѣва се че ако имахме голѣми сили въ распореждане, то е лесно тогасъ да му затворимъ всичкитѣ пѣтища; но азъ говоря заради защищеніето когато трѣбва да стане съ малко войска, както бѣше по онова врѣме въ Габрово.

Ние се върнахме у дома си.

— Какво ново? — питаха ме сестритѣ: — нашето положение много опасно ли е?

— Не, за сега не е извѣстно нищо положително, — отговорихъ азъ като не желаяхъ напразно да ги плаша: — въ настояще врѣме нѣма опасностъ, чо трѣбва всегдѣ да сме готови; като сме